

РЕШЕНИЕ

№ 6184

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **5651** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Р. М. Ч., представлявана от адв. Р. против решение №20204083 от 21.09.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 15190/2019 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-06-63/12.08.2019 г., издадено от заместник-министъра на културата. Наведени са доводи за неправилност на решението, поради постановяване му в нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се съображения, че в обжалваното решение не е отчетено наличието на непълнота в изписването на нарушената правна норма, а именно: посочване на чл. 83, ал. 1, б. „в“ от ЗКН, като не става ясно т.1 или т.2 от ал. 1 се визира и непосочване на точната дата на извършване на нарушението. Твърди се, че в резултат на неправилно категоризиране на обекта по критерий „пространствена структура и териториален обхват“ на недвижимите културни ценности се е стигнало до неправилна квалификация на нарушението, обективизирано в наказателното постановление, което не е отчетено от Софийския районен съд. Излагат се и доводи, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъл на чл. 28 от ЗАНН. Сочи, че не са изложени подробни съображения при спазване на изискванията на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и не са взети

предвид смекчаващите вината обстоятелства. Не е отчетено и обстоятелството, че Ч. е предприела действия по опазване на културната ценност по реда на ЗУТ и чл. 72 от ЗКН. Претендира се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендира разноски.

Ответникът Министерство на културата, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, подробно изложени в депозирания по делото писмен отговор. В съдебно заседание, процесуалния представител на ответника излага доводи за неоснователност на касационната жалба, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 24-06-63/12.08.2019 г., издадено от заместник-министъра на културата, с което на основание чл. 200, ал. 1, предл.2 във вр. с чл. 229, ал.2, предл.1 от Закона за културното наследство (ЗКН) на Р. М. Ч. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 лева, за извършено нарушение по чл. 83, ал. 1, т. 1, б. „в“ от ЗКН.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел за установено от фактическа страна, че жилищно-търговска сграда (бивша Н. М.), намираща се на в [населено място], [улица], кв. 198, пл. № 13 попада в обхвата на групова недвижима културна ценност „Зона на старите пазарища“ (А-2), I част, гр. 17, декларирана с писмо № 4469/22.08.1986г. на НИПК. Посочената сграда притежава статут на единична недвижима културна ценност с категория „местно значение“ (обявена в ДВ, бр. 40 от 1978г. като недвижим архитектурно-строителен паметник на културата и с Писмо на НИПК № 2637 от 07.06.1988г. на НИПК е определена предварителна категория „местно значение“).

Имотът УПИ V-13, кв. 198, м. „Център-Западно направление“ по плана на [населено място] се намира в първа охранителна зона на Историко-археологически резерват „Централно историческо ядро на С.“, което обхваща площите на „А. С. и Средновековния С.“, обявен с ПМС № 36/01.06.1976г. (ДВ, бр. 47 от 1976г.), притежаващ статут на археологически резерват „А. С. и Средновековния С.“, [община], област С.-град, съгласно приложение към чл. 50, ал. 3 от ЗКН.

На 26.11.2018 г. служители на Главна дирекция „Инспекторат за опазване на

културното наследство“ са извършили проверка на сградата по документи и на място след сигнал от свидетеля Г. - главен архитект на район „В.“, Столична община. В хода на проверката е установено, че през месец ноември 2018 г. северната част на покрива се срутила, като се счутили две носещи греди и част от него пропаднала. Поради създалата се аварийна ситуация и приближаващия зимен сезон, Р. Ч. – един от собствениците на сградата предприела незабавни действия по възстановяване на срутената част от покрива, като наела други две лица. Тримата разчистили падналите греди, керемиди и тухли от страничния носещ зид и възстановили част от срутения покрив, без да бъде изготвена проектна документация и да бъдат извършени необходимите съгласувания с Министерство на културата, съгласно ЗКН. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол № 24-00-63/29.11.2018 г.

На основание чл. 205 от НПК въз основа на Констативен протокол № 24-00-63/29.11.2018 г. в ГД“Национална полиция“ е образувана проверка. С Постановление от 28.01.2019г. на СГП е прекратена проверката по мотиви, че деянието не съставлява престъпление по чл. 277а, ал. 4 от НПК и материалите са изпратени на Министерство на културата.

На 12.08.2019 г. заместник-министър на културата е издал наказателно постановление № 24-06-63/12.08.2019 г., с което на основание чл. 200, ал. 1, предл. 2, вр. чл. 229, ал. 2, предл. 1 от ЗКН и чл. 18 и чл. 53 от ЗАНН на Ч. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 лева за нарушение на чл. 83, ал.1, т.1, б. „в“ от ЗКН.

Въз основа на така установената фактическа обстановка от решаващия съд е обоснован извод, че наказателното постановление е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 от ЗАНН, като в наказателното постановление подробно са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е, че наказаното лице е извършило вмененото й нарушение на чл. 83, ал.1, т.1, б. „в“ от ЗКН. Преценил е и, че не са налице основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс във връзка с чл. 11 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Правилен е изводът на Софийския районен съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. При ангажиране на административно наказателната отговорност, наказващият орган е изпълнил задължението си съобразно ЗАНН да опише нарушението, както от обективна, така и от субективна страна с неговите признаци, както и да конкретизира приложимата санкционна разпоредба. Неоснователно е възражението на касатора за допуснато формално нарушение при издаването на наказателното постановление, изразяващо се в непосочване на времето на извършване на нарушението. За време на извършване на нарушението в наказателното постановление изрично е посочено „месец ноември 2018 г.“ В абзац първи на стр. 3 от наказателното постановление е допълнено, че при проверката на 26.11.2018г. е констатирано извършване на строително-монтажни дейности над втория етаж и в подпокривното пространство на сградата.

Не е налице и сочената некоректна правна квалификация на нарушението, предвид множеството хипотези на чл. 83, ал. 1 и чл. 84 от ЗКН. В случая, съставът на деянието е определен от санкционната норма на чл. 200, ал. 1, предл. второ от ЗКН и се изразява в намеса в защитени територии за опазване на културното наследство, без

предварително съгласуване, каквато именно намеса е извършеният от Ч. аварийен ремонт. В наказателното постановление точно са посочени материалноправните разпоредби на закона, определящи случаите, в които такива съгласувателни процедури са необходими, както и техния вид.

Неоснователно е и възражението, че поради неправилно категоризиране на обекта по критерий „пространствена структура и териториален обхват“ на недвижимите културни ценности се е стигнало до неправилна квалификация на нарушението. По делото е прието заверено копие на писмо с изх. №0401-2606/16.06.2017 г. относно статута на сградата на [улица], [населено място], като видно от него жилищно-търговска сграда (бивша Н. М.), намираща се на в [населено място], [улица], кв. 198, пл. № 13, представлява единична недвижима културна ценност с категория „местно значение“. Същата попада в обхвата на групова недвижима културна ценност „Зона на старите пазарища“ (А-2), I част, гр. 17 и в първа охранителна зона на Историко-археологически резерват „Централно историческо ядро С.“, което обхваща площите на А. С. и Средновековния С. - археологически резерват, съгласно приложение към чл. 50, ал. 3 от ЗКН. Обстоятелството, че единична недвижима културна ценност попада в границите на групови културни ценности, не дерогира разпоредбите относно изискванията за съгласуване на действията по нея като единична културна ценност. Предвид изложеното административнонаказващия орган правилно е посочил разпоредбата на чл. 83, ал. 1, т. 1, б. „в“ от ЗКН, която регламентира съгласуването на искания и документация за извършване на текущи и аварийни ремонти и укрепителни работи в единични културни ценности и в техните граници.

Съгласно чл. 83, ал. 1, т. 1, б. „в“ от ЗКН инвестиционните проекти и искания за намеси в защитени територии за опазване на културното наследство се одобряват и строежите се изпълняват по реда на Закона за устройство на територията след съгласуване по реда на чл. 84, ал. 1 и 2, в единични културни ценности и в техните граници искания и документация за извършване на текущи и аварийни ремонти и укрепителни работи. В разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от ЗКН е регламентирано, че който реализира инвестиционен проект или извършва намеса в защитени територии за опазване на културното наследство без съгласуване в нарушение на чл. 83, се наказва с глоба в размер от 5 000 до 10 000 лв.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства по несъмнен начин се установява, че Ч. е осъществила визираното в издаденото наказателно постановление нарушение, а именно: извършила е намеса в защитени територии за опазване на културното наследство без съгласуване в нарушение на чл. 83, ал. 1, т. 1, б. „в“ от ЗКН. Извършеното от касатора нарушение е такова на просто извършване/формално/ и за довършването му не се изисква настъпването на някакъв резултат.

Споделят се мотивите на районния съд, че не са налице предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. На първо място сочените обстоятелства са неотнормирани към квалифицирането на случая като маловажен, а следва да бъдат преценявани по реда на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, единствено с оглед налагане на по-нисък размер на санкцията. В този смисъл в районният съд е изложил мотивите, обосноваващи извода му, които в голяма степен се споделят от настоящия състав. В случая става въпрос за административно задължение, целящо предотвратяване повреждането или унищожаването на недвижими културни ценности, поради липсата на съответните познания и опит, необходими за

извършването на консервационно-реставрационните работи. Обстоятелството, че се касае за аварийен ремонт на НКЦ, не изключва противоправността на деянието, доколкото изискването за съгласувателна процедура е изрично въведено с чл. 83, ал. 1, т. 1, б. "в" от ЗКН. Липсват основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като процесното нарушение е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност за установения ред на държавно управление в сравнение с други нарушения от същия вид. В закона не са предвидени изключения, при които да е възможно извършване на ремонтни дейности без спазване на съответната процедура.

По изложените съображения, касационният съд счита, че спрямо обжалваното решение не е налице което и да е от касационните основания по чл. 348 от НПК, които да налагат неговата отмяна.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл. 63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Предвид това, Административен съд София-град, XIX касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №20204083 от 21.09.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 15190/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Р. М. Ч. да заплати на Министерство на културата, сумата от 100 (сто) лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.